

Nr 262.

Av herr **Larsson, Johan August**, om införande av avgiftsplikt beträffande all yrkesmässigt bedriven slakt.

Jämlikt 1933 års riksdagsbeslut och enligt kungl. kungörelsen av den 26 juni 1933 ha slaktavgifter upptagits för alla djur, slaktade eller besiktigade vid offentliga slakthus, köttbesiktningbyråer eller enskilda under kontroll stående slakterier. Slakt däremot, som inte levereras till någon sådan plats vilken här nämnts, är fri från avgift. Följden av detta har blivit att lantbrukare anslutna till slakteriföreningar och liknande organisationer få betala avgift, d. v. s. ikläda sig kostnader medan däremot andra lantbrukare, som inte alls bidragit till vare sig organisationens uppbyggande eller till prisernas stabilisering helt slippa betala avgift.

Statsmakternas åtgärder att uppmuntra organisationssträvandena för att bidra till åstadkommande av rationellare avsättningsförhållanden komma ju även konsumenterna till godo då deras intresse av bättre kvalitét tillgodoses. Det kan därför icke heller ur konsumentsynpunkt vara önskvärt att faktiskt gynna dem, som ställa sig utanför respektive organisationer. Nu bli verkningarna av förordningen, att den kötthandel vilken bedrivs utanför organisation och besiktning får mera stöd än den kötthandel, för vilken erlägges avgift, på så sätt att eventuell prisförhöjning kommer all slakt till godo, medan en del slippa ifrån avgifterna.

Redan jordbruksutredningen framhöll i sitt betänkande svårigheterna att genom ett statligt ingrepp kunna till förmån för producenterna nedbringa produktionskostnaderna med en bristfällig jordbruksorganisation med därav föranledd stark splittring av utbuden på ett stort antal händer, vilket i sin ordning medför att jordbrukarna sakna möjlighet att medelst en målmedveten prispolitik hävda sina intressen. Såväl Kungl. Maj:ts som jordbruksutskottet framförde samma synpunkter. Sålunda anförde departementschefen att »en ändamålsenligare utveckling av jordbrukarnas andelsrörelse på härvarande område torde, såsom jordbruksutredningen och även lantbruksstyrelsen framhållit, vara av betydelse för åstadkommande av en lämpligare organisation på slaktdjursmarknaden», samt ifråga om lån från slakterilånefonden att han delade »lantbruksstyrelsens åsikt att rätten till lån ur statens lånefonder av förevarande typ bör vara begränsad till lantmännens egna organisationer». Av detta framgår ju med all tydlighet, att statsmakterna tagit en bestämd ställning till förmån för organisationssträvandena.

Även om den del av slakten, som går utanför kontrollen, icke i hög grad inverkar på prisbildningen, så äro dock de kvantiteter, vilka saluföras utanför kontrollen, icke obetydliga, och därtill motverkas genom detta förfaringsätt strävandena att hålla en god kvalitet på det saluförda. Klart är ju också att nuvarande förordning direkt uppmanar till s. k. vedbodslakt, för att slippa betala avgift. Till och med i omedelbar närhet av kontrollställen och stora konsumtionsorter saluföres stora mängder kött medelst bilar kringkörande överallt på landsbygden och i smärre samhällen. Detta tillvägagångssätt lämnar helt naturligt större vinstmöjligheter i synnerhet med nuvarande låga priser på köttmarknaden. På detta sätt motverkas dels anslutning till slakteriorganisationerna och dels det syfte som egentligen avses, nämligen höjning av prisnivån.

Enligt min uppfattning bör all yrkesmässigt bedriven slakterirörelse vara underkastad avgiftsplikt och dit bör räknas den eller de personer, vilka slakta och saluföra över 1,000 kilogram kött och fläsk per år räknat. Kontrollen i här berörda avseende torde kunna handhavas av respektive landsfiskaler och fjärdingsmän och bör icke möta alltför stora svårigheter.

Med stöd av det anförda får jag därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta att all yrkesmässigt bedriven slakt över 1,000 kilogram per företag och år räknat skall vara underkastad avgiftsplikt samt skyldighet att erlägga slaktavgift i enlighet härmed.

Stockholm den 23 januari 1934.

J. A. Larsson.